

zonen en ééne dochter, onverzorgd achterlatende. Wat zou er van hen worden? De familie wist raad; allen sloegen de handen incen; de kinderen werden onder hen verdeeld en de 17-jarige Cornelis, de oudste zoon, vond een tehuis bij zijn oom van Marle, die in tweede huwelijk met de zuster van zijn vader getrouwd was. Hier heeft het hem aan niets ontbroken; de goede tante verzorgde hem als een zoon, en oom van Marle stelde hem in staat om zijne studiën aan het Seminarium der Remonstranten voort te zetten. Hij werd als lid der gemeente aangenomen, en onder de gunstigste voortteekenen vertrok hij naar Amsterdam. Daar stond het huis van oom van Kampen te allen tijde voor hem open. De zomervacantie bracht hij door te Voorschoten, waar oom van Marle een buiten had. Menig gezellig uur hebben wij daar samen doorgebracht.

Gunstig was de indruk, dien de student op zijne omgeving maakte. Eenigszins tenger van gestalte, wekte hij het vermoeden, dat zijn fijn bewerktuigd lichaam meer dan gewone zorgvuldigheid behoefde. Zijn kleeding en manieren deden in hem den man van smaak kennen, die hij steeds is gebleken. Zijn aangenaamheid in den omgang bezorgde hem een tal van vrienden. Zijn dichterlijke aanleg kwam aan het licht, als hij een novelle in een tijdschrift plaatste, of als wij aan den overkant van het IJ een der gezellige Nutsavonden bezochten en hij daar het talrijk gehoor, rondom de huiselijke koffiekant geschaard, op een der vruchten van zijn poëtische gave onthaalde. Het kon dan ook niet anders, of hij moest zich tot Peter de Genestet, zijn tijdgenoot aan het Seminarium, aangetrokken gevoelen. Met hem heeft hij later van 1856—61, den *Christelijken Volksalmanak* geredigeerd en vóór de complete uitgaaf van diens dichtwerken schreef hij een levensschets van zijn vriend, die zijn eigen naam in ruimer kring bekend maakte. Zelf heeft hij ook een bundel poëzie uitgegeven, waarvan in 1873 een tweede druk verscheen. Zelfs aan een roman heeft hij zich gewaagd, onder een pseudoniem, in 1851; maar bij de eerste proeve op dit gebied is het gebleven.

Zoo beloofde hij onder de letterkundigen van ons land een plaats te zullen innemen. Zijn dichterlijke verbeelding, zijn gekuischte stijl deden in dit opzicht veel van hem verwachten. Den diepzinnigen geleerde, die meer dan één vak van wetenschap omvat, zou men in den opgewekten vroolijken jongen man niet hebben vermoed. Toch waren er, voor wie hem kenden, reeds enkele voortteekenen aanwezig van den weg, dien hij eens zou opgaan. Het bleek, dat hij goed tehuis was in de klassieke letterkunde der oudheid. Van den beginne af toonde hij, hoezeer het hem ernst was met zijne studiën. Gewapend met de *Encyclopaedie* van Hagenbach, had hij den tijd zijner studiën afgebakend, zoodat hij wist, wat hem in ieder jaar te doen stond. Om degelijkheid was het hem te doen; hij wilde niet, zooals velen, zich bezighouden met allerlei, wat zich voordoet in de nieuwe wereld, die voor den student zich opent. Langzamerhand, met wijs overleg, trachtte hij het gebouw zijner kennis op te trekken. Toen hij later als beoefenaar der godsdienstwetenschap optrad, kwam het mij weer helder voor den geest, hoe hij eens met benijdende